

MICHAEL
KORYTA

KDO

MI JDE
PO KRKU

THRILLER

PLUS

Kdo mi jde po krku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Michael Koryta
Kdo mi jde po krku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KDO

MI JDE

PO KRKU

MICHAEL

KORYTA

KDO

MI JDE

PO KRKU

PŘELOŽIL
MILAN
ŽÁČEK
PLUS

Tahle je pro Ryana Eastona – od Stout Creeku po Republic Peak, které dělí pár desetiletí a spousta bezva kilometrů.

ČÁST
PRVNÍ
UKRYTÝ
SVĚDEK

1

POSLEDNÍHO DNE SVÉHO ŽIVOTA stál čtrnáctiletý Jace Wilson na okraji lomu s pohledem upřeným na chladivou, nehybnou vodu a konečně pochopil něco, co mu před lety řekla jeho matka: když dáš najevo strach, můžou tě potkat trable; ale ty se zdvojnásobí, když o svém strachu budeš lhát. Jace tehdy nevěděl, o čem přesně mluví. Dnes už mu to bylo jasné.

Ze Střechy do vody to bylo asi dvacet metrů a na Jaceově skoku závisel i osud sta dolarů – sta dolarů, které samozřejmě neměl –, a to jenom proto, že projevil náznak strachu. Jasně, byla to pitomá sázka a vůbec by do ní nešel, kdyby se k tomu nenachomýtlly holky, všechno neposlouchaly a nesmály se. Ale ony u toho byly, a tak už nešlo jenom o sto babek, ve hře bylo zatraceně víc, a on měl dva dny na to, aby vymyslel, jak to provede.

Ne každý, kdo vyzkoušel Střechu, uspěl. Z lomu už vytáhli několik těl a ta patřila starším skokanům, vysokoškolákům, možná dokonce potápěčům, nevěděl přesně. Byl si však jistý, že nikdo z nich neměl hrůzu z výšek.

„Do čeho ses to namočil,“ zašeptal, když se ohlédl na trhlinu v drátěném plotu, která vedla ze starého lomu bratří Eastonů na jejich dvůr. Jejich dům s opuštěným lomem přímo sousedil a Jace trávil u vody dlouhé hodiny, prozkoumával ji, plaval v ní – a držel se daleko od skalních říms. V lomu nedělal pouze jednu věc: neskákal do vody. Vůbec se nerad přibližoval k jeho strmým srázům; když se nad ně opatrně nahnul, aby letmo pohlédl dolů, zatočila se mu hlava, podlomily se mu nohy a co nejrychleji se musel odšourat zpátky. Jenže toho dne mu všechny

hodiny strávené v lomu na vlastní pěst vnukly lež, kterou právě potřeboval. Když se mu Wayne Potter začal posmívat, že se bojí výšek, protože nechtěl vyšplhat na žebřík, který nějaký údržbář nechal opřený o zeď školy, aby se dostal na střechu, Jace ztratil nervy a odsekl, že svou odvalu nemusí dokazovat nějakým lezením na žebříky, protože v jednom kuse skáče do lomu, což, jak si byl jistý, Wayne nikdy neudělal.

Wayne mu na to samozřejmě neskočil. Samozřejmě se hned zmínil o Střeše. A samozřejmě měl staršího bratra, který je tam o víkendu zaveze.

„Fakt jsi debil,“ vynadal si Jace nahlas, když ve starém lomu dokráčel po šterkové stezce poseté starými nedopalky a plechovkami od piva k jedné ze širokých plošin, pod nimiž se nacházelo jezírko, o kterém *nepochyboval*, že je dostatečně hluboké pro skok střemhlav. Měl v plánu začínat po malých krůčcích. Skočí odtud, což mohlo být tak čtyři a půl metru, a přejde k dalšímu jezírku, kam se skáče z o něco větší výšky, nejméně devítimetrové. Rozhlížel se po vodní ploše a už teď se mu točila hlava. Střecha má být nejmíň dvakrát tak vysoká?

„Prostě to zkus,“ řekl. Mluvit sám k sobě bylo fajn, když tady stál sám, dodávalo mu to o něco větší sebedůvěru. „Prostě to zkus. Pádem do vody se nezabiješ. Odsud ne.“

Přesto se po římsách jen procházel tam a zpátky, nechával si skoro metrový odstup od okrajů, jako kdyby se mu měly podlomit nohy a měl se hlavou napřed zřítit dolů a skončit ve vodě se zlomeným vazem.

„Posero,“ zavrčel, protože tak mu dnes řekli, před holkami, a to slovo ho vytočilo natolik, že po žebříku – *málem* – vyrazil nahoru. Jenže on se místo toho začal bránit odkazem na tenhle opuštěný lom. Když nad tím teď přemýšlel, měl na ten žebřík nejspíš vylézt.

Zarachotil hrom a odrazil se od vysokých skalních stěn i vody. Tady v lomu se rozléhal ponuřeji a nebezpečněji než nahore na silnici. Vítr silně foukal od chvíle, kdy Jace vyšel ze školy, a teď

už se proháněl v prudkých poryvech, vířil kamenný prach a od západu po obloze přiháněl dvě černočerná mračna, v nichž šlehalo uvězněné blesky.

Teď není dobrý být ve vodě, pomyslel si Jace a téhle myšlenky se ihned chytil, protože mu poskytla záminku nikam neskákat. „Kvůli Wayneu Potterovi se nenechám usmažit.“

A tak se vydal nazpět a už byl téměř u otvoru v plotu, když se zastavil.

Wayne Potter nezmizí. V sobotu se dostaví i se svým bratrem, vyvedou Jace na Sřechu, budou se dívat, jak se počurá strachy, a budou se smát jak magoři. V pondělí Wayne přijde do školy a každému vytroubí, co se stalo, pokud tedy všem nezavolá už předem. Nebo, což by bylo ještě horší, všechny na sobotu pozve, aby se taky podívali. Co když přivede i holky?

Tahle představa v Jaceovi konečně posílila odhodlání. Skočit bylo děsivé, ale *neskočit* před holkami? To bylo ještě děsivější a ztratil by mnohem víc.

„Měl by ses tam vrhnout,“ řekl si. „No tak, ty posero. Prostě tam skoč.“

Rychle se vrátil, protože přešlapováním v sobě nechával narůstat strach, chtěl si pospíšit, mít to rychle za sebou, aby věděl, že to *dá*. Jakmile zvládne první fázi, zbytek bude hračka. Jen bude přidávat výšku, nic víc. Skopl si boty, pak si stáhl tričko a džíny a nechal je ležet na hromádce kamení.

Když opět zaduněl hrom, palcem a ukazováčkem si pevně stiskl nos – jasně, tohle dělají mrňata, ale byl sám a bylo mu to jedno – a potom ještě jednou zopakoval: „Nejsem žádnéj posera.“

Poněvadž si držel nos, slova z něj vyšla vysokým a holčičím hlasem. Naposledy se podíval na vodu dole, zavřel oči, pokrčil kolena a odrazil se z římasy.

Žádný velký skok to nebyl. Navzdory všem obavám to měl rychle za sebou a skončilo to bezbolestně, samozřejmě s výjimkou nepříjemného šoku, který mu způsobila studená voda. Zvol-

na se snášel až na dno – voda mu ani trošku nevadila, velice rád plaval, jen do ní prostě nerad skákal – a čekal, až nahmatá hladký, chladný kámen.

Nedočkal se. Nohou se naopak dotkl něčeho zvláštního, jakéhosi předmětu, který byl měkký a tvrdý zároveň, a vyděšeně ucukl, protože ať to bylo cokoliv, pod hladinu to nepatřilo. Otevřel oči, zamrkal před náparem vody, a uviděl toho mrtvého muže.

Seděl téměř vzpřímeně, zády ke skále, nohy roztažené. Hlavu měl svěřenou na stranu, jako by byl unavený. V proudění, které kolem vytvářel Jace, se mu volně vznášely světlé vlasy, v celých pramenech se mu zvedaly z temena a svíjely se v temné vodě. Horní ret měl zkřivený, jako by se někomu smál podlým, uštěpačným smíchem, a Jace uviděl i jeho zuby. Muž měl kolem kotníku provaz a ten byl přivázaný ke staré jednoruční čince.

Jace se nad ním několik vteřin vznášel ve vzdálenosti necelého půldruhého metru. Možná to bylo tím, jak celý výjev sledoval přes kalnou vodu, ale měl dojem, že ho od něj dělí jakási zeď, že ta mrtvola pod vodou musí být výplod jeho fantazie. Teprve když si uvědomil, proč se muži hlava naklání do strany, přepadla ho hrůza, kterou měl pocítit už na začátku. Měl podříznuté hrdlo, zela v něm mezera tak široká, že jí proudila voda jako otevřeným kanálem. Když Jace tohle všechno spatřil, začal ve vodě zběsile, nemotorně hrabat, aby se co nejdříve dostal nahoru. Byl jen něco přes čtyři metry hluboko, ale přesto si byl najednou jistý, že se na hladinu nedostane, že se tady utopí a jeho tělo bude věčně spočívat vedle té druhé mrtvolky.

Ještě než se vynořil, už se pokoušel volat o pomoc, což mělo ošklivé důsledky; vdechl vodu a začal se jí zalykat, měl pocit, jako by se utopil, nedokázal do plic nasát vzduch. Nakonec se přece jen s heknutím nadechl a vyplivl vodu, kterou měl v ústech.

Vodu, která se dotýkala toho mrtvého muže.

Zvedl se mu žaludek a začal prudce plavat, ale uvědomil si, že zamířil špatným směrem, ke strmým stěnám, po nichž

nebude moct vylézt ven. Zpanikařil a otáčel se, dokud pohledem nespočinul na několika nízkých balvanech. Když pak sklopil hlavu a začal plavat, svět se rozduněl dalším hromem. Při prvním pokusu vytáhnout se na břeh ho zradily ruce a spadl do vody tak prudce, že znovu zajel hlavou pod hladinu.

No tak, Jaci! Vylez, vylez, musíš vylézt...

Druhý pokus už zvládl a ztěžka dopadl na břicho. Voda se z něj jen řinula, opět ji měl v ústech, kanula mu ze rtů a podruhé pomyslel na to, jak proudila zející ranou v hrdle mrtvolky. Začal se dávit a vyzvracel se na kamení. Štípalo ho v hrdle a nose. A potom se celý zesláblý odsunul od tůně jezírka, jako by po něm mohla voda chňapnout, chytit ho za nohu a stáhnout ho zpátky.

„Ty vole,“ zašeptal. Chvěl se mu hlas a trásl se po celém těle. Když mu připadalo, že se opět může spolehnout na vlastní nohy, nejistě se postavil. Poryvy bouřkového větru mu ochlazovaly už tak studenou vodu na kůži a v promáčených boxerkách. Objal si trup a hlavou mu bleskla pošetilá myšlenka: *Zapomněl jsem si vzít ručník*. Teprve tehdy si uvědomil, že navíc vylezl na špatné straně lomu. Hromádka s oblečením ležela na skalní římsce za vodou.

To si snad děláš srandu, pomyslel si, zatímco se rozhlížel po strmých stěnách obklopujících jeho stranu jezírka. Nepoleze se po nich snadno. Vlastně si nebyl jistý, jestli se po nich vůbec šplhat dá. Táhl se nad ním svislý hladký kámen. O kus dál, pod jezírkem, byl sráz, který končil u plochy poseté houštím a trním. Bez bot nebo kalhot by ho čekala pomalá a bolestivá cesta. Nejrychlejší možností byla jednoduchá: vrátit se do vody a přeplavat na druhou stranu.

Díval se na hromádku oblečení; byla dost blízko, aby k ní mohl bez obtíží dohodit kamenem. Mobil zůstal v kapse džínů.

Musíš přivolat pomoc, pomyslel si, *musíš sem někoho dostat, a bonem*.

Ale nehýbal se. Představa, že se vrátí do té vody... upíral zrak do kalně zeleného jezírka, tmavšího než kdykoliv před-

tím, když ho znenadání prosvětлил jasný blesk, předzvěst rychle se blížící bouřky.

„Nic ti neudělá,“ říkal si, když se šinul k vodě. „Neobživne a nerafne tě.“

Když ta slova pronesl, došlo mu něco, co při svém zoufalém pokusu o útěk ještě nezpracoval – ne, ten chlap už neobživne, ale taky není mrtvý nijak dlouho. Vlasy, oči, ten odchlípený ret... ani kůže kolem té rány v krku se mu ještě nezačala rozkládat. Jace si nebyl jistý, za jak dlouho k těmhle věcem dochází, ale řekl by, že docela rychle.

Není tam dlouho...

Tentokrát už při hromobití povyskočil. Klouzal pohledem po lomu, prohlížel si horní okraje skalních stěn, pátral po nějakém pozorovateli.

Nikde nic.

Vypadni odsud, poručil si, ale nedokázal se přimět, aby odplaval. Neuměl si představit, že se opět ponoří do té vody, že proplave přímo nad tím mužem s činkou přivázanou ke kotníkům, s nakloněnou hlavou a proříznutým hrdlem. Vydal se naopak dolů ke srázu. Skalní římsa tam propojovala jednu stranu s druhou: jezírko, z něhož právě vylezl, na pravé straně a další jezírko vlevo. Od hladiny levého jezírka Jace dělilo závratných devět metrů, které chtěl zvládnout v rámci tréninku na Střechu. V úzké římsě se bůhvíjak uchytila vegetace, ale byl to neprostupný plevel. Připadalo mu, že všechno, co roste v kamení, má trní. Když pak na římsu vstoupil, jen těsně se vyhnul rozbité láhvi. Kůži mu hned při prvních krocích začaly rozdírat trny, šklebil se, ale pomalu si razil cestu kupředu. Teplá krev se mu na nohou mísila se studenou vodou. Z oblohy se začaly snášet první dešťové kapky a Jaceovi nad hlavou zarachotil hrom, načež se v několika ozvěnách odrazil od stěn lomu, jako by mu země chtěla odpovědět.

„*Jauvajs! Sakra!*“ Podařilo se mu stoupnout na trn, který mu zůstal vězet v chodidle, takže si ho hned dalším krokem zaryl

hlouběji do kůže. Postavil se na jednu nohu, trn si vytrhl a sledoval, jak ranku zalévá krev, když vtom uslyšel zvuk automobilového motoru.

Ze všeho nejdřív ho napadlo, že se blíží hlídač nebo někdo takový. To by bylo fajn. Byla by to přímo paráda, protože i když by od něj dostal vynadáno, že v lomu nemá co pohledávat, za možnost uniknout pryč by to stálo. Dlouho se nehýbal, balancoval na jedné noze, rukou si přidržoval krvácející chodidlo a poslouchal. Motor se blížil; někdo přijížděl po šterkové cestě, kterou uzavírala zamčená brána.

Vrací se vrah, pomyslel si Jace a strnulá nerozhodnost se v něm proměnila v panickou hrůzu. Stál uprostřed skalní římsy na tom nejviditelnějším místě celého lomu.

Otočil se a začal se vracet na místo, odkud přišel, pak se ale zastavil. Nenabízela mu tam žádný úkryt. Skalní stěna byla strmá; neměl se ani za co přikřčit. Obrátil se a opět zamířil druhým směrem, pokusil se projít houštím, aniž věnoval pozornost trní, které mu rozdíralo kůži a na hrudi, pažích a nohách se mu po jeho dotyku spouštěly pramínky krve.

Rachocení motoru už bylo hodně blízko.

Na druhou stranu to nestihne. Byl příliš pomalý.

Jace Wilson pohlédl na hladinu dole, chvatně se pokusil vybrat bezpečnou oblast dopadu, ačkoliv voda byla příliš tmavá, než aby viděl, co pod ní číhá, a potom skočil. Jaképak řeči o dvojnásobných obavách – měl strach z výšek, ale to blížící se auto? Z toho neměl strach. Toho se přímo děsil.

Tentokrát už to byl skutečný pád, trval dlouho, jako by Jace skočil z opravdu vysokého místa. Když dopadl do vody a klouzal pod hladinu, představoval si kameny a kusy pokrouceného plechu, všechno to haraburdí, které zůstává na dně podobných jezírek v bývalých lomech, všechny ty věci, před nimiž ho varoval táta. Pokoušel se co nejdřív zastavit, ale při skoku nabral vysokou rychlost a padal, a i když už se snažil stoupat zpátky, dál se řítit do hlubin. Jezírko nebylo ani zdaleka tak hluboké,

jak očekával. Dopad jím otřásl, chodidly narazil do kamene a při kontaktu mu do páteře vystřelila prudká bolest. Odstrčil se a nechal se pomalu unášet vzhůru. Hladinu tentokrát nechtěl prorazit s velkým hlukem.

Nad vodu vyklouzl přesně ve chvíli, kdy motor utichl. Auto zastavilo. Doplaval k vápencovému plátu, který tam šikmo trčel z vody a pod nímž se otvírala úzká štěrbina, do níž se určitě vejde. Jace k ní doplaval, poté riskl pohled nahoru a uviděl, jak k jezírku přichází jakýsi muž. Byl vysoký a měl široká ramena a dlouhé blondáté vlasy. Kráčel po pěšině se svěšenou hlavou a chlapce si ještě ne všiml. Lom pod nasouvajícími se bouřkovými mračny silně potemněl, ale Jace si v dalším záblesku všiml třpytu jakéhosi odznaku a uvědomil si, že muž má na sobě uniformu.

Policie. Někdo už ji přivolal nebo se o tom sama nějak dozvěděla. Jaceovi bylo jedno, z jakého popudu se dostavila. Byla tady. Dočkal se pomoci. Dlouze vydechl a už si plnil plíce, aby na sebe křikem upozornil, když uviděl ty další lidi.

Spatřil dalšího policistu, také světlovlasého, s kratšími vlasy, jako by sloužil u vojska. Na opasku měl pistoli a před sebou strkal nějakého muže s pouty na rukou a černou kápi staženou přes hlavu.

Jace výkřik potlačil a celý zkameněl, chodidly a jednou rukou se přidržoval skaliska. Snažil se nehýbat. Nedýchat.

První policista čekal, až k němu ti druzí přijdou. Se založenýma rukama stál a netrpělivě sledoval, jak muž zaslepený kápi klopýtá kupředu. Ten se pokoušel mluvit, ale nešlo mu to. Zpod kápe se linul jen sled podivných, pronikavých zvuků.

Má něco na puse, uvědomil si Jace. Sice přesně nerozeznával jednotlivá slova, ale smysl mužova projevu mu byl jasný: úpěnlivě prosil. Byl vyděšený a úpěnlivě prosil. Kňučel a naříkal jako štěně. Když se první policista ohnal nohou a muže v kápi – který nic neviděl a nemohl se na úder připravit – zespodu nakopl a tvrdě poslal k zemi, Jace málem vykřikl a musel si skousnout ret, aby zůstal zticha. Druhý policista, ten, který

muže přivedl od auta, poklekl, zapřel se mu kolenem o páteř a prudce mu za kápi zvedl hlavu. Sehnul se a něco mu řekl, ale potichu, šeptem. Jace jeho slova neslyšel. Aniž policista přestal k muži promlouvat, natáhl ruku a netrpělivě pokrčil prsty, jako by na něco čekal. První policista mu podal nůž. Žádný kapesní nebo kuchyňský nůž, ale ten typ, co používají vojáci. Bojový nůž. *Opravdový nůž.*

Jace viděl, jak muž trhl hlavou v reakci na rychlý pohyb čepce, a potom si všiml, jak mu zacukaly nohy a zašátral chodidla po zemi ve snaze zapřít se jimi, když se pokusil pozvednout spoutané ruce ke krku a zadržet krev, která se mu vyřinula zpod kapuce. Pak oba policisté muže popadli rychlými a nacvičenými hmaty, zezadu ho chytily za oblečení tak, aby nepřišli do kontaktu s krví. Poté ho strčili ze skály; začal volně padat do vody, přesně jako předtím Jace. Předehnal vlastní krev – když prorazil hladinu, nad hlavou mu ještě visel rudý oblak.

Jakmile se ozvalo špláchnutí, Jace se konečně pohnul. Teď když byli nahoře už jen dva a nic je nerozptylovalo, bylo pravděpodobné, že se začnou rozhlížet po okolí. A pravděpodobně uvidí Jace. Ten se stáhl pod skalisko, zavrtal se do tmy, snažil se co nejvíc zasunout pod převis a prsty ohmatával stěny průrvy. Daleko se nedostal. Viděl by ho každý, kdo by se s ním na druhé straně ocitl ve stejné úrovni, ale bylo by k tomu třeba, aby dotyčný také vkročil do vody. Kdyby oba do těch míst sešli, Jaceův úkryt by se proměnil v past. Pak už by neměl kam utéct. Rychle, zběsile a chrčivě dýchal, točila se mu hlava a cítil, že snad bude znovu zvracet.

Neblij, nevydávej žádný zvuky, nemůžeš vydat jedinej zvuk.

Několik vteřin bylo naprosté ticho. Určitě se chystali odejít. Myslel si, že nejspíš odejdou a on odtamtud přece jen vypadne a navzdory všemu se dnes vrátí domů.

V tom okamžiku poprvé zřetelně uslyšel hlas jednoho z nich: „Podívejme. Zdá se, že si tady někdo šel zaplavat. A rozhodl se, že si na břehu nechá oblečení.“

Ten hlas zněl tak vlídně, že Jace chvíli nevěřil, že jím promlouvá jeden z těch mužů, kteří se právě s nožem v ruce dopustili vraždy. Připadalo mu to nemožné.

Následovalo krátké ticho a potom ten druhý odpověděl: „Oblečení je jedna věc. Ale že by se rozhodl nechat tu i boty?“

„Přijde mi, že na chození bez bot je tu dost drsný terén,“ přisvědčil první hlas.

Podivně klidné hlasy poté utichly, ale pak se ozvalo ještě něco, zřetelné kovové cvaknutí. Jace s tátou navštěvoval střelnici dost často na to, aby poznal, co to bylo: zasunutí náboje do komory.

Muži se vydali kolem okraje lomu a Jace Wilson, přitisknutý k tmavé skalní stěně, se pod nimi rozplakal.

RÁDIO METEOROLOGICKÉ SLUŽBY se zapnulo těsně předtím, než se uvelebili v posteli, a k Ethanovi s Allison promluvil odtažitý, robotický hlas.

Výrazný bouřkový systém, typický pro pozdní jaro, bude do místních hor nadále přinášet silné sněžení... Nejsilnější sněhové srážky očekáváme v nadmořské výšce nad dvěma tisíci dvěma sty metry... Nicméně kolem deseti centimetrů sněhu může do rána napadnout i v oblastech do třinácti set metrů. Těžký mokrý sníh na stromech a elektrickém vedení může mít za následek přerušení dodávek elektřiny. V neděli ráno by mělo sněžení zeslábnout. Až šedesát centimetrů sněhu se místy očekává při silnějších srážkách na severních a východních úbočích. Horské silnice budou dnes v noci zasněžené a zledovatělé a místy mohou být neprůjezdné, což platí i pro Bear-toothský průsmyk.

„Víš, co na tobě miluju?“ zeptala se Allison. „Necháváš to zapnutý, i když se už čtyři hodiny díváme, jak sněží. Víme, co se děje.“

„Předpovědi se můžou měnit.“

„Nooo, to jo, a lidi můžou spát. Tak hurá do toho.“

„Venku by to mohla být docela sranda,“ řekl Ethan. „Někdo se určitě rozhodl, že si ráno před změnou počasí vyrazí na krátkou túru. A samozřejmě se obejde bez mapy, protože to bude fakt jen rychlovka, jak jinak.“

Tohle byl ten druh rozhodnutí, která Ethana obvykle uprostřed noci vytáhla do hor. Obzvlášť bouře na konci sezony, kdy je počasí už dost dlouho natolik mírné, aby lidi ukolébalo do falešného pocitu bezpečí.

„Ať všichni pitomci zůstanou doma,“ řekla Allison už ospalým hlasem a políbila ho na ruku, načež se přesunula do pohodlnější polohy.

„Kéž by,“ odpověděl, přitáhl si ji k hrudi a vychutnával si její teplo. Jakmile nechali dohořet oheň v kamnech, ve srubu se rychle ochladilo. Okno vedle nich rachotilo pod trvalým náporům plískanice. Na policice nad postelí, vedle rádia meteorologické služby, mlčela vysílačka. Zima proběhla v poklidu – přišlo jen jedno tísňové volání. Zimy ale bývaly lepší než jiná roční období; většina turistů do Montany během těchto měsíců nejezdila. Ethanovi se bouře nepozdávala. Poslední den května, léto za rohem, slunečný týden a už měli i deset stupňů nad nulou. Ano, někteří blázni, o kterých se právě zmínila Allison, se do hor klidně mohli vydat. A jakmile někde uváznou, Ethanu Serbinovi se nad hlavou rozchrčí vysílačka a svolá se jeho pátrací tým.

„Mám dobrej pocit,“ zamumlala Allison do polštáře. Už rychle usínala, jak to pro ni bylo obvyklé; ta ženská by nejspíš bez problémů spala i na ranveji rušného letiště, pomyslel si Ethan.

„Jo?“

„Jo. Ale pro případ, že bych se náhodou pletla, vypni rádio. Aspoň tu pitomou frekvenci.“

Ve tmě se na ni usmál, ještě jednou ji stiskl a potom zavřel oči. Během několika minut spala, vnímal její táhlé, pomalé nádechy, které cítil i na hrudi. Poslouchal, jak plískanice přechází do sněžení; rachot na okenních tabulkách utichl a nakonec i on začal upadat do spánku.

Když se zapnula vysílačka, Allison se se záupněm probudila.

„Ne. Dneska v noci ne.“

Ethan vylezl z postele, poslepu vytáhl přístroj z držáku a z ložnice zamířil po studených prknech podlahy k oknu vpředu. Ve srubu byla naprostá tma. Těsně po západu slunce jim přestala fungovat elektřina a neobtěžoval se zapínat generátor; kvůli spánku nemělo cenu plýtvat palivem.

„Serbine? Slyšíte mě?“ Hlas patřil Claudu Kitnaovi, šerifovi parkové oblasti.

„Slyším,“ odpověděl Ethan s pohledem na bílý svět za potemnělým srubem. „Kdo se ztratil, Claude, a kde?“

„Nikdo se neztratil.“

„Tak mě nech spát.“

„Mám tady jedno sklouznutí. Někdo se snažil dostat přes průsmyk, zrovna když jsme se ho chystali uzavřít.“

Oním průsmykem Claude myslel Beartoothský průsmyk na silnici číslo 212 mezi Red Lodge a Cooke City. Beartoothská dálnice, jak se dvěstědvánáctce také říkalo, byla jednou z nejkrásnějších – a nejnebezpečnějších – silnic v zemi, řetězec příkrých serpentín, který se vinul mezi Montanou a Wyomingem a nejvyššího bodu dosahoval ve výšce přes tři tisíce metrů. V zimě býval několik měsíců neprůjezdný; uzavírala se celá komunikace a otvírala se nejdřív až někdy koncem května. Pohyb po ní i za toho nejlepšího počasí vyžadoval velkou obezřetnost, a za sněhové bouře a ve tmě? No, hodně štěstí.

„Dobře,“ odpověděl Ethan do vysílačky. „A proč mě teda potřebuješ?“ Se svým týmem by se pustil do akce, kdyby byl někdo nezvěstný. Sklouznutí ze silnice nebo držkopád, jak Claude rád říkával opravdu ošklivým nehodám, při kterých někdo sletěl ze srázu, mohly vyžadovat zásah záchranářů – případně koronera –, nikoliv však pátracího týmu.

„Řidička, podle který byl dobrej nápad se tamtudy vydávat, říká, že byla na cestě k tobě. Správa parku ji hodila na krk mně. Sedí mi teď tady v pluhu. Chceš ji?“

„Jela ke mně?“ Ethan se zamračil. „Kdo je to?“

„Nějaká Jamie Bennettová,“ odpověděl Claude. „A musím říct, že na ženskou, která zrovna shodila ze svahu auto z půjčovny, se ani nějak zvlášť neomlouvá.“

„*Jamie Bennettová?*“

„Přesně tak. Znáš ji?“

„Jo.“ Ethan byl na rozpacích. „Jo. Zním ji.“

Jamie Bennettová byla profesionální osobní strážkyně. Poté co odešel od vojenského letectva, vyučoval jako soukromý kontraktor techniky přežití a spolupracoval s civilními i vládními skupinami. Jamie navštěvovala kurz, který učil před rokem. Líbila se mu, byla dobrá a schopná, i když trochu moc velká suverénka, ale neuměl si představit, co ji mohlo přimět, aby se kvůli němu vydala ve sněhové bouři přes Beartoothský průsmyk.

„O co jí jde?“ zeptal se Claude Kitna.

Ethan na to ani v nejmenším nedokázal odpovědět.

„Jedu za tebou,“ řekl nakonec. „Asi to brzo zjistíme.“

„Jasný. Ale dávej bacha. Teď v noci je to venku dost drsný.“

„Dám si bacha. Tak zatím, Claude.“

Allison se v ložnici opřela o loket a sledovala ho, jak se ve stínech souká do oblečení.

„Kam jedeš?“

„Do průsmyku.“

„Někdo chtěl utéct od bouračky?“

To se stávalo. Lidé se vyděsili, že budou muset zůstat na jednom místě, propadli panice, vydali se po silnici pryč a v přívalích sněhu z ní pak scházeli. Sejít z cesty se zdá nemožné, dokud ve Skalistých horách nezažijete v noci blizzard.

„Ne, snažila se sem dostat Jamie Bennettová.“

„Ta strážkyně? Z loňského jara?“

„Jo.“

„Co dělá v Montaně?“

„Řekli mi, že jede za mnou.“

„Uprostřed noci?“

„To mi řekli,“ zopakoval.

„To nemůže být nic dobrého,“ poznamenala Allison.

„Jsem si jistej, že to bude v pohodě.“

Ale když vyšel ze srubu a ve skučících bílých poryvech kráčel ke sněžnému skútru, věděl, že to v pohodě není.

Noční krajina odmítala úplnou tmou oním magickým způsobem, s jakým dokázal přijít pouze sníh, vstřebávala do sebe hvězdný a měsíční svit a nabízela je zpátky jako ukořistěné modré mihotání. Claude Kitna nelhal – víchr se snažil, seč mu síly stačily, v prudkých poryvech fičel na sever až severovýchod a hnal před sebou hustý mokrá sníh. Ethan jel sám a pomalu, i když dvěstědváctku tady nahoře znal líp než kdo jiný a ve špatném počasí po ní najezdil víc hodin než většina lidí. Přesně proto to nepřeháněl s rychlostí, i když se zdálo, že velký skútr by zvládl i vyšší tempo. Při záchranných operacích, kterých se Ethan účastnil a které se měnily v převozy mrtvých těl, se až v příliš mnoha případech jednalo o havárie sněžných skútrů a čtyřkolek, protože lidé za volantem těchto strojů do nepohody až příliš riskovali. Pokud se při výuce po celém světě něčemu naučil – a doma v Montaně si tohle ponaučení bezpečně vštípil do hlavy –, byl to fakt, že jestliže se člověk při boji s přírodními živly příliš spoléhá na nějaký prostředek, koleduje si o pohromu. K živlům přistupujete s úctou; neovládáte je.

Obvykle dvacetiminutovou jízdu tentokrát absolvoval za hodinu a v Beartoothském průsmyku ho přivítala oranžová signalizační světla, v jejichž záři se na pozadí noční oblohy ostře rýsovaly okolní horské štíty, pluh a jedno policejní auto zaparkované uprostřed silnice. Do svodidel tam byl napasovaný černý Chevy Tahoe. Ethan se podíval, v jaké je pozici, vyklonil se na stranu a zavrtěl hlavou. Měla zatraceně namále. Kdyby stejný manévř provedla v některé ze zdejších serpentín, auto by padalo hodně dlouho, než by vrazilo do skály.

Zaparkoval skútr a díval se, jak se sníh vířivě snáší do tmavých kaňonů, jak mu signalizační světla dodávají oranžový odstín, a napadlo ho, jestli je tam dole v pustině někdo, o kom nevědí, někdo, kdo neměl takové štěstí jako Jamie Bennetová. Klikatou silnici v pravidelných rozestupech lemovaly vysoké tenké tyče, značky, které sněhovým pluhům pomáhají při jízdě ve chvílích, kdy sníh komunikaci proměnil v nerozluštitelnou

hádanku. Na závětrné straně silnice se u nich sníh už nahromadil do výšky šedesáti centimetrů, a tam, kde se tvořily závěje, už ležel bezmála metr.

Dveře pluhu se s třesknutím otevřely, a než Ethan stačil vypnout motor, ze sedadla spolujezdce vystoupila do sněhu Jamie Bennettová. Podklouzly jí nohy a málem by spadla na zadek, kdyby se nezachytila dveřního madla.

„Serbine, kde to krucinál žijete, že tady posledního května zuří takováhle sněhová bouře?“

Byla skoro stejně vysoká jako on; zpod lyžařské čepice jí vlály blondáté vlasy a modré oči se jí v prudkém větru zalévaly slzami.

„Znáte takový ty relace, kterým se říká předpověď počasí?“ opáčil. „Myslím, že je to novinka v experimentálním režimu, ale občas fakt stojí za to na ně kouknout. Jako třeba, co já vím, předtím než se v noci vydáte přes horskej hřeben.“

Usmála se a nabídla mu ruku v rukavici. Stiskl ji.

„Předpověď jsem slyšela, ale myslela jsem, že tu bouří předhoním. Ale bez obav. Udržuju si pozitivní přístup.“

Tohle byla jedna ze sedmi hlavních zásad pro přežití, které Ethan vyučoval v kurzu, kam Jamie chodila. Byla to vlastně hned ta první z nich.

„Jsem moc rád, že jste si ty moje poučky vzala k srdci. Co tady vůbec děláte?“

Claude Kitna je se zájmem sledoval, udržoval si zdvořilý odstup, ale nestál tak daleko, aby neslyšel, o čem se baví. O kus dál na silnici se objevily světlomety dalšího sněžného pluhu. Tenhle vůz se vracel od brány v průsmyku, která měla být zavřená a zamčená, protože na Beartoothskou dálnici platil zákaz vjezdu pro veškerá vozidla. Průsmyk v téhle sezoně poprvé otevřeli teprve před čtyřmi dny. Loni byl uzavřený až do dvacátého června. Divočina je nyní sice přístupnější, než bývala, ale to neznamená, že to pořád není divočina.

„Mám pro vás návrh,“ řekla. „Takovou žádost. Možná se vám nebude líbit, ale chci, abyste si mě přinejmenším vyslechl.“

„To je slibnej začátek,“ odpověděl Ethan. „Každá práce, co se přiřzene s blizardem, musí přinášet pozitivní věci.“

Tehdy to byl vtip. Tam ve vichru a sněhu a v oranžové záři signalizačních světel to byl pouze vtip. Avšak o několik týdnů později, na slunci a v kouři, když si na tuhle větu vzpomněl, ho zamrazilo.

3

KDYŽ SE DOSTALI ZPÁTKY do srubu, Allison už v kamnech stihla rozdělat oheň.

„Mám nahodit generátor?“ zeptala se. „Abychom mohli zase svítit?“

„Klidně to tak nechte,“ odpověděla Jamie.

„Dáte si aspoň kafe?“ pokračovala Allison. „Na zahřátí?“

„Vlastně bych si dala spíš whisky nebo tak něco. Jestli teda máte.“

„Jak jsem říkala – kafe,“ řekla jí Allison s úsměvem a potom jí do horkého hrnku kávy přilila z láhve Maker's Mark a hrnek jí podala. Jamie se mezitím pořád pokoušela stáhnout si bundu a rukavice a oklepávala si sníh, který se vzápětí sléval v loužičkách na podlaze před kamny.

„Tohle už je lepší. Děkuju vám. Venku mrzne, až praští. Opravdu tady přebýváte celý rok?“

Ethan se usmál. „Přesně tak.“

Allison kávu nabídla i jemu a Ethan teplý hrnek vděčně přijal a začal ho otáčet v prstech. Vítr si ke kloubům dokázal najít cestu i přes ty nejteplejší rukavice. Allison se s ním snažila navázat oční kontakt, pátrala po důvodu, proč k nim bouře spolu se sněhem přivála i tuhle ženu. Když jen sotva postřehnutelně zavrtěl hlavou, pochopila, že to sám pořád netuší.

„Parádní místo,“ řekla Jamie, zatímco upíjela kávu s pořádnou příměsí whisky. „Říkal jste, že jste ho postavili sami?“

„Ano. S menší výpomocí.“

„Jmenuje se nějak? Nedělá se to tak u rančů?“

Usmál se. „On to ranč není. Ale říkáme mu Ritz.“

„Na ten mi to tu připadá docela venkovské.“

„O to právě jde,“ vysvětlila Allison. „V tom je ten vtíp.“

Jamie se na ni podívala a přikývla. „Mimochodem, za tohle se omlouvám. Takhle sem vtrhnout během noci, uprostřed bouře... A zrovna do Ritzu.“

„Tak to bude něco důležitýho,“ podotkla Allison. Měla na sobě volné tepláky a o něco upnutější top s dlouhými rukávy. Byla bosa a Jamie Bennetová ji převyšovala nejméně o patnáct centimetrů. Allison si z bouře nic nedělala – byla ostřílená Montañanka ze třetí generace, dcera rančera –, ale Ethan cítil, že ji určitým způsobem znepokojuje Jamie. A nikoliv proto, že přijela uprostřed noci. Allison byla na tenhle typ návštěv zvyklá.

„To je,“ řekla Jamie a obrátila se opět na Ethana. „Pořád organizujete ty svoje letní programy?“

„V létě pracuju s dětma,“ odpověděl. „Nikoho jinýho netrénuju až do září. Léto, to jsou děti.“

„O tom právě mluvím.“

Nadzvedl obočí. Spolupracoval s probačními úředníky z celé země, přijímal děti, kterým hrozilo, že by mohly skončit za mřížemi, a místo toho je vozil do hor. Ano, šlo o kurz přežití, ale taky v tom bylo něco mnohem víc. Ten nápad rozhodně nevzešel z jeho hlavy; ve Státech byla podobných programů spousta.

„Mám pro vás jednoho kluka,“ řekla. „Myslím. Doufám, že budete ochotný to udělat.“

V kamnech horkem hlasitě puklo poleno a za skleněnými dvířky se oheň rozplápolal ještě výš.

„Máte pro mě kluka,“ zopakoval Ethan. „To znamená... že máte svědka.“

Přikývla. „Bingo.“

Posadil se před kamna a ona následovala jeho příkladu. Allison zůstávala tam, kde byla, dál se opírala o kuchyňskou linku a nespouštěla je z očí.

„Proč chcete, aby byl u mě?“

„Protože jeho rodiče odmítají tradiční ochranu svědků.“

„Myslel jsem, že na netradiční ochranu svědků jste expert vy.“ Ethan si pamatoval, jak mu říkala, že pracovala u americké federální policie, ale poté odešla a teď se věnuje ochraně vysoce postavených činitelů. Jako dobře placená osobní strážkyně.

Zhluboka se nadechla. „Můžu vám podat pouze velice omezené informace. Chápete to? Pokusím se vám to přiblížit tak, jak to jen jde, ale nedostanete tolik detailů, kolik by se vám líbilo.“

„Fajn.“

„Tenhle kluk je... něco víc než klíčový svědek. Nedokážu dost dobře popsat, jakou má hodnotu. Teď se však potýkám se situací, kdy on i jeho rodiče cítí poměrně značnou nedůvěru k policejnímu sboru. A oprávněně, na základě toho, co viděli. Tomu klukovi hrozí nebezpečí. *Velké* nebezpečí. A rodiče chtějí se svým synem zůstat, vyhnout se programu na ochranu svědků a obecně prostě mít nad vším kontrolu. Pak na scénu přicházím já, jak už jste sám řekl. Ale...“

Odmlčela se. Ethan jí dopřál pauzu, a když na svá slova nenavázala, pobídl ji: „Jamie?“

„Ale moc mi to nejde,“ dodala potichu. „Mohla bych vám lhát a taky jsem to chtěla udělat. Chtěla jsem vám říct, že si mě ta rodina nemůže dovolit. Což je docela pravda. Ale Ethane, já bych toho kluka chránila i zadarmo, kdybych mohla. A to myslím upřímně. Udělala bych si z toho svoji jedinou práci, klidně...“

Další pauza, hluboké nadechnutí a potom: „Jsou příliš dobří.“

„Kdo?“

„Ti chlapi, co se po něm pídí.“

Allison se odvrátila, zrovna když Ethan vyhledal její oči.

„A proč teda já?“ zeptal se. „V tomhle jste přece lepší vy.“

„Vy byste ho mohl dostat mimo radar. Naprosto a dokonale. A díky tomu se projeví jejich slabost. Pokud bude mít nablízku mobil, bezpečnostní kameru, počítač, nebo třeba jen nějakou zatracenou počítačovou hru, mám pocit, že ho dostanou. Ale

tady... tady je široko daleko jenom divoká příroda, ztratí se tu jak jehla v kupce sena.“

„Tak jako my všichni,“ přitakal Ethan.

„Správně. To rozhodnutí je samozřejmě na vás. Ale byla jsem zoufalá a prostě mě to napadlo. Napřed byla celá tahle bláznivá záležitost jen nezávazný nápad. Ale pak jsem se tím zabývala čím dál víc –“

„Čím dál víc jste se zabývala Ethanem?“ zeptala se Allison. Oba se k ní otočili.

„To byla součást toho všeho,“ pronesla Jamie Bennettová klidným hlasem. „Ale spíš jsem se zajímala o proveditelnost celé téhle věci. Na léto ho necháme zmizet. Nebude v situaci, ze které mají jeho rodiče tak nahnáno, nebude v nějakém konspiračním bytě někde ve velkoměstě, vystrašený k smrti. Mám toho kluka už dost prokouknutého. Co má rád, na co bude reagovat, při čem se uvolní. Momentálně uvolněný není, to vás můžu ujistit. Dost ho baví dobrodružné věci. Příběhy o tom, jak někdo dokázal přežít. A to mě samozřejmě v myšlenkách přivedlo k vám. Takže jsem to nadnesla, řekla jim o prostředí, kde se pohybujete, a myslím, že jsem je pro to získala. Tak jsem pro to přijela získat i vás.“

„Nemělo by to snad být naopak?“ nadhodila Allison. „Napřed to probrat s náma a pak pro to získat toho kluka i jeho rodiče?“

Jamie si ji chvíli prohlížela a potom slabě přikývla. „Chápu, proč to takhle cítíte. Ale skutečnost je taková, že se snažím minimalizovat počet lidí, kteří o existenci toho chlapce něco vědí. Kdybych to řekla vám a rodiče by s tím pak nesouhlasili, v Montaně by zůstali lidé, co by o téhle situaci zbytečně dostali informace. To je riskantní přístup.“

„Jasný,“ řekl Ethan. „Ale ta Allisonina námitka má taky něco do sebe. Nejde jen o to, že pro to získáte mě nebo nás oba. Tady v horách budou i jiný děti. Jiný děti, který tímhle tahem můžem ohrozit. A na to já musím myslet především.“

„Můžu vám říct, můžu vás ujistit, že nad něčím takovým bych vůbec neuvažovala, kdybych měla pocit, že tím ohrozím jiné

děti. V první řadě, ten kluk zmizí ze světa dřív, než sem přijede. To už jsem vyřešila do posledního detailu. Umím ho nechat zmizet. Do programu bych ho pak zařadila pod falešnou identitou. Ani vy byste nepoznali, kdo to je. Ani byste to nechtěli zjistit.“

Ethan přikývl.

„Další věc je,“ pokračovala, „že víme, koho sledujeme. Víme, koho ten kluk ohrožuje. Pokud se pohnou ze... ze svojí domácí mety, budu o tom vědět. Do Montany se nepřikradou, aniž bych si toho všimla. A jakmile se dají do pohybu, budete mít totální ochranu pro celou svou skupinu. Pro každého.“

Ethan nic neříkal. Jamie se k němu naklonila.

„A pokud můžu přidat vlastní názor: tomu klukovi by se hodilo pár vašich rad. Nejde jen o jeho ukrývání, Ethane. Toho chlapce to poznamenalo a snaží se neztratit sám sebe. Má velký obavy. Vy ho můžete posílit. Víím to, sama jsem si tím s váma prošla.“

Ethan střelil očima po Allison, ale v jejím prázdném pohledu se nezračil názor pro ani proti. Rozhodnutí bylo na něm. Podíval se zpátky na Jamie.

„Poslyšte,“ řekla, „nepřijela jsem jen tak z rozmaru. Ale nebudu na vás ani tlačit. O tom scénáři vám říkám pravdu a žádám vás o pomoc.“

Ethan od ní odvrátil zrak a vyhlédl z okna. Stále vydatně sněžilo a do úsvitu bylo daleko. V odraze ve skle viděl, jak Allison i Jamie Bennettová čekají, až promluví. Jamie se zdála frustranější než Allison, protože ta chápala, že Ethana na rychlé rozhodování neužije, že podle něj právě zbrklá rozhodnutí člověka často dostanou do vážných potíží. Posadil se, napil se kávy a sledoval jejich odraz, ženy lapené ve světle lucerny na pozadí vířícího sněhu, součást onoho krásného tajemství skla, které vám může při pohledu ze správného úhlu ukázat jak to, co leží za ním, tak to, co se nachází mimo jeho sféru.

„Jste přesvědčená, že pokud se bude situace dál ubírat současným směrem, přijde o život,“ pronesl nakonec.

„Ano.“

„Jaký máte plán B? Pro případ, že bych odmítl?“

„Doufám, že neodmí-“

„Já chápu, v co doufáte. Ptám se vás, co uděláte, když řeknu ne.“

„Pokusím se mu najít program podobný tomu vašemu. S někým, kdo toho kluka nechá zmizet, s někým, kdo je kompetentní ho chránit. Ale nenajdu nikoho, komu takhle důvěřuju, za koho se můžu osobně zaručit. To je pro mě zásadní.“

Ethan odhlédl od okna a opět upřel zrak do očí Jamie Bennettové.

„Opravdu nedopustíte, aby sem toho kluka někdo pronásledoval? Věříte, že mi to můžete zaručit?“

„Stoprocentně.“

„Nic není stoprocentně.“ Ethan vstal a ukázal na potmělý pokoj za jejich zády. „Tamhle máte pokoj pro hosty. Ze stolu si vezměte baterku a udělejte si pohodlí. Ráno si promluvíme.“

Jamie Bennettová se na něj upřeně dívala. „Nedáte mi odpověď?“

„Vyspím se,“ odpověděl Ethan. „A odpověď vám dám pak.“

O samotě v ložnici, tonoucí ve tmě, si na pozadí kvílícího větru šeptali a zvažovali ty nejlepší a nejhorší scénáře. Připadalo jim, že v té druhé kategorii se nabízí mnohem víc možností.

„Řekni mi, co si myslíš, Allison. Co si *ty* myslíš.“

Chvilí byla zticha. Leželi v posteli naproti sobě, on ji jednou rukou objímal kolem zad a pod jeho rukou se jí s nádechy a výdechy zvedaly a zase klesaly štíhlé svaly. Rozpuštěné vlasy jí spočívaly na polštáři a dotýkala se jimi jeho tváře.

„Nemůžeš říct ne,“ pronesla nakonec.

„Takže si myslíš, že to musím udělat?“

„To jsem neřekla.“

„Tak to vysvětlí.“

Zhluboka se nadechla. „Nebudeš moct říct ne. Budeš sledovat všechny zprávy, pátrat po klukovi, kterýho někdo zabil nebo

kteřej zmizel. Budeš volat Jamie a prosit ji o nové informace, který ti nebude schopná podat. Celý léto ztratíš přemýšlením, jestli jsi ho náhodou neohrozil, kdyžs mu mohl naopak pomoct. Pletu se?“

Neodpověděl.

„Taky tomu věříš,“ řekla. „A to je dobře.“

„Jestli věřím tomu, co nám řekla? Jasně že věřím.“

„Ne,“ upozornila ho Allison, „věříš, že mu to může pomoct. Že až se vrátí do světa, aby se s tím nějak vypořádal, bude připravenější než před příjezdem sem. Než se dostal k tobě.“

„Myslím, že to funguje,“ odpověděl Ethan. „Někdy... Myslím, že někdy to funguje.“

„Já vím, že funguje,“ ujistila ho potichu.

Allison to chápala od začátku. Nebo přinejmenším chápala, jak je to pro něj důležité, a byla přesvědčená, že on je přesvědčený, že to funguje. To byl klíčový výchozí bod. Řada lidí, s nimiž o tom mluvil, pochopila teorii programu, ale už ne jeho duši. Možná za to mohl Ethan. Možná to nebyl schopný pořádně vysvětlit, nebo to možná ani nebylo něco, co se vysvětlit dá, spíš něco, co se musí cítit. Možná vám musí být šestnáct a musíte mít nekompromisního otce, který se po vás jenom vozí a není možné se mu zavděčit, a očekávat dlouhý pobyt v nápravném ústavu pro mladistvé s vědomím, že vás čekají delší pobyty v horších zařízeních, a potom přijedete do nádherných, ale děsivých hor, naprosto bezradní a nemotorní, a najdete tam něco, co si v sobě poneseš dál, až vás pošlou zase zpátky. Až hory zmizí a ve vzduchu se místo ledovcového chladu budou vznášet zplodiny z aut a okolí na vás bude klást nároky, na které vám nebude stačit parašutistická šňůra a schopnost uvázat se zavřenýma očima správný uzel. Kdybyste to něco dokázali najít a udržet v sobě, svíčku sebevědomí v okolní tmě, mohli byste dokázat velké věci. Věděl to. Sám si tím prošel.

Takže ses naučil rozdělovat oheň, řekl jeho táta, když mu Ethan vysvětloval, o co tam šlo, aniž mu byl schopný předat ten pocit,

který z toho měl. Ano, naučil se rozdělovat oheň. Ale to, co to s ním udělalo, ten pocit sebejistoty z těchhle dovedností, a ten pocit úžasu z hor... tohle byly dojmy, které popsat nedokázal. Nezbyvalo mu než každému dokazovat: od šestnácti nemám potíže se zákonem, měl jsem skvělou kariéru u vojenského letectva, mám sbírku řádových stužek, medailí a pochval. Všechny tyhle věci hořely plamenem toho prvního ohně, který rozdělal, ale můžete tohle vysvětlit?

„Takže to uděláš,“ řekla Allison. „Ráno na to kývneš.“

Místo přitakání měl pro ni otázku. „Co se ti na ní nelíbí?“

„Já přece neříkala, že se mi nelíbí.“

„Zeptám se ještě jednou a budu doufat, že tentokrát mi odpovíš.“

Allison si povzddechla a opřela se mu hlavou o hrud. „Ve sněhové bouři sjela autem z cesty.“

„Vadí ti, že je špatná řidička?“

„Ne,“ odpověděla Allison. „Vadí mi, že pospíchá a dělá chyby.“

Mlčel. Ten poznatek ho zaujal. Na první pohled se zdál nefér, byl kritický a příkrý, ale vyjadřoval se přesně k těm věcem, na které už tolik let upozorňoval při výcviku. Dobrá rozhodnutí vytvářejí vzorec. To samé platí pro ta špatná.

„Jen to měj na paměti,“ dodala, „až jí budeš říkat, že do toho půjdeš.“

„Takže teď do toho mám jít?“

„Tys do toho šel od začátku, Ethane. Jenom sis musel projít všemi těmi rituály. Takhle můžeš sám sebe přesvědčit, že je to správná volba.“

„Tvrdíš, že není?“

„Ne, Ethane. Tvrším, že vůbec nevím, co se z toho vyvrbí. Ale vím, že na to kývneš.“

Pak konečně usnuli a ráno Ethan Jamie Bennetové řekl, že tu práci vezme, a potom začali shánět odtahovou službu, aby se postarala o její nabourané auto z půjčovny. Byla to obyčejná chyba, říkal si, která nic neznamená.

Ale po Allisonině varování ze sebe nedokázal setřást myšlenku, že jako první se mu Jamie po svém katastrofálním půlnočním příjezdu svěřila s tím, že předpověď slyšela, ale nedbala jí, protože si myslela, že bouřku předhóní.

A v Beartoothském průsmyku chřestily řetězy a úpěly navijáky, když tuhle Jamiinu chybu vytahovaly ze závějí.

4

KDYŽ SI PRO IANA PŘIŠLI, nebyl zrovna ve službě, ale pořád měl na sobě uniformu a byl ozbrojený, a to pro lidi obvykle něco znamenalo. Odznak na hrudi, pistole na opasku? V těchhle situacích se cítil mimořádně silný. Cítil se tak už od akademie, pořád si vzpomínal, jaké to bylo, když si poprvé oblékl uniformu, připadal si jako gladiátor v rauši.

Tak pojďte do mě, kurva, myslel si tehdy a ani léta v něm tuhle suverénnost výrazně nenahlodala. Věděl dost na to, aby chápal, že není nezranitelný – na to se účastnil příliš mnoha policejních pohrbů, potřásl příliš mnoha špatnýma rukama a předával peníze příliš mnoha lidem, kterým je předávat neměl –, ale den co den, hodinu co hodinu se v uniformě pořád cítil silný. Lidé si jí všímali. Někteří vás respektovali, někteří se vás báli, někteří vás dokonce vyloženě nesnášeli, ale stoprocentně si vás všímali.

Na bratrech Blackwellových bylo nejznepokojivější to, že pro ně to jakoby neplatilo. Odznak pro ně nic neznamenal, o pistoli ani nemluvě. Jen po vás sklouzli těma svýma světlemodrýma očima, změřili si vás a nic na sobě nedali znát. Čišela z nich lhostejnost, ba dokonce znuděnost.

Všiml si jejich pick-upu, když zastavil. Černý Ford F-150 s tónovanými skly, míra zatmavení překračovala zákonem stanovenou mez. Černá na autě byla i maska chladiče. Předpokládal, že jsou pořád v autě. Vystoupil ze služebního vozu, zhluboka se nadechl a potáhl si opasek s vědomím, že ho pozorují, a chtěl jim připomenout, že má zbraň, ačkoliv se vždycky tvářili, že je to nezajímá. Došel na verandu a otevřel víko chladičeho boxu

na pivo. Led už sice roztál, ale v relativně studené vodě se stále vznášelo pár plechovek. Vylovil Miller Lite a pivo pil opřený o zábradlí verandy s pohledem upřeným na to jejich zatmavené auto. Čekal, až vystoupí.

Ale nevystupovali.

„Ať si trhnou,“ řekl, když dopil. Ať si tam sedí, jestli o to stojí. Nehodlal za nimi jít a zaklepat na dveře, jako by byl snad ochotný dělat, co si umanou. Takhle to nefungovalo. Sami za ním přijdou, ať se jim to líbí nebo ne.

Zmačkal plechovku a na verandě ji hodil do koše na tříděný odpad, který byl už tak plný, že se odrazila a přistála na zemi. Aniž si jí dál všimal, přešel ke dveřím, odemkl je a při tom mu zatrnulo, když se k jejich černému pick-upu natočil zády. Potom otevřel, vkročil dovnitř a uviděl je ve svém obývacím pokoji.

„Co to má sakra znamenat? Vy jste se ke mně vloupali?“

Neodpověděli mu a tehdy ho poprvé opravdu zamrazilo. Pocit ze sebe setřásl a práskl za sebou dveřmi. Snažil se v sobě dusit vztek. Pracovali pro něj. Musel to mít na paměti, aby mohl dohlédnout na to, že to na paměti budou mít i oni.

„Hele, kluci,“ zavrtěl hlavou, „vy se jednoho dne namočíte do pěknýho maléru, víte to, že jo?“

Jack Blackwell seděl v Ianově polohovacím křesle. Sklopil si ho, aby si mohl natáhnout nohy. Z obou bratrů byl starší, trochu vyšší, trochu hubenější. Ani jeden nebyl od pohledu žádný sva-lovec, ale Ian už viděl sílu těchhle šlachovitých těl v akci, viděl drtivé sevření těch nezvykle velkých rukou i to, jak se jim dlouhé prsty umějí proměnit v ocelové pásy. Jack měl rádoby frajerský účes, se kterým vypadal jako idiot, vlasy mu visely až k límci a byly tak světlé, jako by si je odbarvil. Chodil ve vyšisovaném, zmuchlaném oblečení, většinou černém. Jeho mladší bratr volil jiný styl, jako by pro něj bylo důležité se odlišit, ačkoliv se od Jackova boku nikdy příliš nevzdaloval. Patricka by kdekdo mohl považovat za mariňáka, měl vlasy, které nezkracovaly nůžky, nýbrž břitva, nosil košile s nažehlenými puky a vyleštěné boty.

Ted' stál se založenýma rukama mezi obývacím pokojem a kuchyní. Zdálo se, že si snad nikdy nesedá.

„Je to od vás pěkná pitomost,“ řekl Ian, „uvědomujete si to? Šíleně risk. Vy blbci, jeden souseď vás zmerčí, jak sem lezete, druhý zavolá hlídku, a jsme v pěkný kaši. Vám snad muselo jebnout nebo co.“

„Hodně dává kázání,“ pronesl Jack Blackwell.

„Všiml jsem si,“ přisvědčil Patrick Blackwell. „Většinou ohledně inteligence. Nebo spíše jejího nedostatku. Zaregistroval jsi to?“

„To tedy ano.“

Tohle byla jejich běžná praxe. Bavit se spolu, jako by byli sami v místnosti. Šel z nich strach, ze šmejdů. Ian už to slyšel a nikdy se mu to nezamlouvalo.

„Poslyšte, hoši,“ řekl, „měl jsem dlouhý den. Nemám čas vám při týhle šaradě nahrávat na smeče. Řekněte mi, co tady do prdele děláte, a vypadněte odsud.“

„Pátrný je i nedostatek pohostinnosti,“ řekl Jack Blackwell.

„V nemalé míře,“ souhlasil Patrick. „Stál si tam na verandě, dopřával si studené pivo a ani nám nenabídl.“

„A to se ani nezdálo, že je to jeho poslední nápoj. Takže příležitost tady rozhodně je. Ale přesto ji stále nevyužil.“ Jack zavržel hlavou a pohlédl na svého bratra. „Myslíš, že už to má delší dobu? Tuhle absenci slušného vychování?“

„Chceš naznačit, že na vině jsou jeho rodiče? Že si takové chování osvojil?“ Patrick vyšpulil rty a nad celou věcí se řádně zamyslel. „S jistotou to konstatovat nemůžeme. Nicméně možné to je. Možné to je.“

„Hej, vy dva čuráci,“ okřikl je Ian a zabloudil rukou k pistoli. „Tady na mě se žádnějma kravinama nechodte. Jestli máte něco na srdci, ven s tím. Jinak vypalte.“

Jack se stále díval na Patricka, ale ten pozoroval Iana. Patrick řekl: „Kdybych nevěděl, jak je to ve skutečnosti, mohl bych jeho postoj interpretovat jako vyhrožování. Má dokonce ruku na zbrani. Vidíš to?“

Jack se otočil a upřel na Iana světlemodré oči. „Nevšiml jsem si. Ale máš pravdu. Tohle je výhružná pozice.“

Ian dospěl k závěru, že už jich má tak akorát, a ruka na zbraň mu pomohla načerpat sebevědomí. Sáh po klice, otočil jí a otevřel dveře.

„Vypadněte.“

Jack Blackwell zhluboka vydechl, pak si snížil opěrku na nohy, vsedě se předklonil, sklopil hlavu, rukama se zapřel o kolena.

„Ten kluk je pořád pryč. Už jsi o něm měl mít informace. Místo, kde je.“

Ian zavřel dveře. „Dělám na tom.“

Jack pomalu přikývl – gesto chápajícího a současně zklamavého člověka. Otce, který poslouchá výmluvy svého problémového syna; kněze, který popřává sluchu zpovědi z opakovaného hříchu:

„Tvé zdroje u státní policie, Iane, nejsou tím, čím jsi slíbil, že budou.“

„Veliký humbuk,“ přisvědčil Patrick, „ale zanedbatelný výsledek.“

„Ten kluk není v programu na ochranu svědků,“ řekl Ian. „Věřte mi.“

„No, ale zároveň není ani doma. To zase věř ty nám.“

„Tomu rozumím. Ale jak říkám, on do toho programu nevstoupil. Moje zdroje nejsou žádnéj humbuk. Jsou přesně tak dobrý, jak jsem sliboval.“

„Vzhledem k důkazům se mi to v této fázi jeví jen těžko uvěřitelné.“

„Dejte tomu čas.“

„Čas. Jistě. Chápeš, jak nás tato situace znepokojuje?“ zeptal se Jack.

Ian cítil tupé tepání ve spáncích, pulsování frustrace, které obvykle vedlo k tomu, že někdo prolije krev. Nepatřil k lidem, kteří frustraci zvládají dobře. Už nějakou dobu si uvědomoval,

že s tímhle spojenectvím možná udělal chybu, ale i přes všechny své vrtochy a výstřední vystupování byli bratři Blackwellové skvělí. Odváděli profesionální práci, nedopouštěli se chyb a nevystrkovali hlavu. Byli chladnokrevní a krutí, ale on chladnokrevným a krutým mužům rozuměl a v konečném důsledku mu záleželo pouze na tom, zda dobře odvádějí svou práci. Když nic jiného, bratři Blackwellovi dobří byli. Rychle mu však docházela trpělivost s jejich přístupem.

„Ten kluk,“ řekl, „je problém i pro mě. Nakonec se to všechno vrací ke mně, na to nezapomínejte. Nezapomínejte, kdo vás za tuhle práci platí.“

„Opět to kázání,“ poznamenal Patrick a zavrtěl hlavou. „Slyšíš to?“

„Slyším,“ řekl Jack. „Připadá mi, že zpochybňuje míru naší inteligence. Už zase.“

„Držte huby,“ zavrčel Ian. „Tyhle ty kecý, jako kdybych tady nebyl... přestaňte s tím. Řeknu vám to jenom jednou, jasný? Ten kluk není v programu na ochranu svědků. Jestli se tam dostane, dozvím se o tom. Teď v něm není. Takže vy máte za úkol zjistit, kde je. A zjistěte to rychle.“

„Kolovaly nějaké zvěsti,“ řekl Jack. „Vybavuješ si je, Patricku?“

„Jednání se státními zástupci. Máš na mysli je?“

„No, nebyly to možnosti Chicago Cubs před uzavřením přestupového období. Takže to muselo být toto.“

Ian je poslouchal a přemýšlel, proč sakra neodjel, hned jak uviděl jejich pick-up. Tyhle dva vždycky řídil, alespoň teoreticky, ale to, že by je řídil doopravdy, nikdy necítil. Teď vnímal omyl spjatý s tímhle spojenectvím. Moudrý člověk si nenajímá útočné psy; sám si je vychovává. Proč? Protože jinak jim nikdy nebude moct plně důvěřovat.

„Poslyšte,“ řekl, „netuším, co to tady sakra melete, tyhle zvěsti a ty další kecý. Nikdo to nechce mít vyřízený víc než já. Rodiče vědí, kde ten kluk je, na to můžete vzít jed.“

„Bude se s námi matka bavit, Patricku, co myslíš?“ zeptal se Jack.

„S patřičným povzbuzením se s náma bude bavit každý. Nebo to alespoň říkají roky našich zkušeností.“

„Máš pravdu. Ale říkají rodiče v průběhu rozhovoru s námi to, co potřebujeme, aby říkali?“

„To je mnohem těžší otázka. Koneckonců kromě toho chlapce nic nemají. Za takových okolností může být neúčinný i ten nej-přesvědčivější přístup. Pak záleží na hloubce jejich citů.“

„Přesně na to poukazují. I rodiče už teď mají strážce. Podporu policejních orgánů, státního zástupce, který je odhodlaný využít toho chlapce jako klíčového svědka a který jim pravděpodobně nakukal, že je chlapce možné udržet v bezpečí a že stačí, aby se prostě jen objevil u soudu. Možná si pamatuješ, jak nám tady Ian říkal, abychom místo činu opustili bez toho chlapce, že nemůžeme marnit čas s klukem, který, cituji: ‚Možná vůbec nic neviděl.‘ A to rodičům poskytlo čas vyhledat pomoc. Řekl bych, a můžeš mne opravit, budeš-li mít pocit, že je to nutné, že rodiče jsou na úvod velice chabá volba.“

„S tím souhlasím,“ odpověděl Patrick. Nespouštěl z Iana pohled. Bože, to jsou ale světlé oči. Ian jejich oči nesnášel, jejich stupidní jazykové hrátky, jejich celkové vystupování. I když se je pokusíte naštvat, nedokážete to. Ještě nikdy se mu je nepodařilo vytočit tak, aby to své nevzrušené, monotónní vyjadřování změnili.

„Tak přijďte s nějakou jinou,“ vyzval je Ian. „Byla to vaše práce. Tak se snažte. Vypadněte z mého baráku a dělejte to, co máte.“

„Za kolik?“ zeptal se Jack.

Ian na něj vypouličil oči. „Jak *za kolik*?“

„Ano. Kolik zaplatíš, Iane?“

„Vy očekáváte, že vám zaplatím, abyste zabili svědka, kterého jste vy sami nechali naživu? Že vám budu platit, abyste uklidili bordel, co jste sami nadělali?“

„Ten bordel,“ odpověděl Jack s pohledem stále upřeným na podlahu, „vznikl, už když jsme pro tebe pracovali. Ten bordel je součástí dřívějšího bordelu. Bordelu, za jehož uklizení jsi nám platil. Abys ho nemusel uklízet sám.“

„Očekával jsem, že to uděláte líp.“

Jack pohlédl doprava, na Patricka, který byl asi tři metry od něj. Od bratra se zvolna vzdálil o několik kroků.

„My jsme ho zklamali, Patricku.“

„Vypadá to tak.“

Jack se otočil k Ianovi. Teď už se na něj dívali oba, dva mrazi-
vé pohledy. Ian najednou zalitoval, že ty dveře zavíral.

„Ten nový bordel je součástí toho starého, pane detektive O’Neile,“ pokračoval Jack. „Patří vám jeden, patří vám druhý. Zvládáte to sledovat? Považujte nás...“ Mávl rukou mezi sebou a svým bratrem. „Uskutečnila se jedna platba. Blackwellovi byli dva. Dostal jste jednoho, dostal jste druhého. Rozumíte mi? Vidíte tu vzájemnou souvislost?“

„Já pro vás žádný prachy nemám,“ odpověděl Ian. Vyschlo mu v puse a ruku už měl těsně u rukojeti pistole. Bratři nad tím nehnu-
li ani brvou. Věděl, že si toho všimli, a chtěl, aby jim to nebylo jedno. Proč jim to bylo jedno?

„Pokud se s tím nepojí peníze,“ řekl Jack, „proč bychom u všech všudy měli toho chlapce zabíjet?“

„To myslíš vážně?“

Jack trpělivě přikývl.

„Protože vás dva kretény může poslat do lapáku. Oba dva. Dostat jednoho, dostat druhého, takhle to říkáte? Jo, kámo, dostane vás oba. Dostane nás všechny. A já? Já mám aspoň nějakou šanci. Ale vy dva? Vás dva viděl.“

„Ty tedy tvrdíš toto: zabíjíme pro peníze, nebo zabíjíme pro vlastní bezpečí. Jsou ti, kdo platí, a ti, kdo představují hrozbu. Je to tak?“

„Jo,“ přitakal Ian.

Jack se na něj dlouho díval a nic neříkal. Ticho přerušil Patrick, když řekl: „A ty, Iane, už nejsi ten, kdo platí.“

Potíž byla v tom, že jsou dva. Snažíte se je sledovat současně, jenže oni nikdy nestojí u sebe. Pořád udržují odstup. Takže jeden mluví a vy se na něj díváte a toho druhého vidíte jen

koutkem oka. Potom promluví ten druhý a vy se na něj podíváte a koutkem oka vidíte toho prvního. Ian mluvil s Jackem, soustředil se na Jacka, díval se na Jacka s rukou na pistoli, připravený ji vytáhnout a vystřelit z ní. Potom promluvil Patrick a Ian udělal to, co mu přikázal instinkt – podíval se jeho směrem.

A podíval se na špatnou stranu, protože v té chvíli se směrem od Jacka vzedmula vlna pohybu, a než sebou Ian trhl zpátky a vytáhl glock, v ruce Jacka Blackwella se objevila pistole s tlumičem, ta sebou následně dvakrát škubla a Ian ve svém obývacím pokoji padl na kolena a na dřevěnou podlahu se rozléval proud rudé krve. Takhle umřít nehodlal, ne aniž by jedinkrát vystřelil, jenže teď se díval na Jacka a Patrick byl někde na druhé straně, Ian ho viděl jen koutkem oka, a když z onoho směru přišly rány, Ian se znovu díval špatným směrem.

Dostal tě jeden, dostal tě druhý.

Detektiv seržant Ian O'Neil ležel mrtvý na podlaze svého obývacího pokoje. Bratři Blackwellovi odešli z jeho domu, přičemž si dali pozor, aby za sebou zamkli dveře, a vrátili se ke svému pick-upu.

„Mluvil docela rozumně,“ řekl Patrick, když vklouzl za volant. „Ta část o důvodech pro zabíjení? Peníze, nebo hrozba? Byl to přesvědčivý člověk.“

„Měl své světlé chvíle,“ odpověděl Jack, když zasouval pistoli do středové konzole a ještě podržel víko, aby do ní svou zbraň schoval i Patrick.

„Ale stejně,“ pokračoval Patrick, „já bych za nalezení toho hochu rád dostal zapláceno.“

„Mladý Jace nám žádnou odměnu nenabízí, to je pravda. Jenže to riziko...“

„Ano,“ dodal Patrick a nastartoval velký osmiválcový motor. „To riziko je značné. A tak myslím, že ho budeme muset najít.“

„Ano, myslím, že ano.“

5

NESNAŽ SE TO UHÁDNOUT.

Tak znělo Allisonino pravidlo pro Den D. Viděla všechny složky, v určitém smyslu ty chlapce znala nazpaměť, a to se s nimi ještě nesetkala.

„Vždyť je to jedno,“ pronesla nahlas, když krmila svého miláčka Tanga, koně, kterého využívala k hiporehabilitaci. Dostal drtivý kopanec a utrpěl zlomeninu, která se mu táhla téměř po celé délce nohy. Kost byla zlomená, ale neroztříštila se. Jinak by ho museli utratit. Takže nějakou nadějí měl, ačkoliv už nikdy nebude podávat výkony na své dřívější úrovni. Teď byl ve třetím měsíci rehabilitace – což znamenalo, že si tři měsíce neležl. Tango už čtyřiaředesát dnů v řadě stál na nohou. Nosil udidlo spojené se dvěma napínacími pásy, které mu ulehnot znemožňovaly. Kdyby to udělal, bylo velmi pravděpodobné, že by si nohu nenávratně zničil, protože při vstávání by na končetinu působil obrovský tlak.

A tak zůstával stát. Ani v nejmenším na sobě nedával znát bolest, frustraci nebo vyčerpání. Allison se kolem koní pohybovala celý život a věděla, že si kvůli spánku nebo odpočinku nemusejí lehat jako lidé a spousta jiných zvířat, přesto ale s ohromením sledovala, jak Tango den co den stojí, tak trpělivý a nezlomný.

Mluvila k němu, když ho hřebelcovala, na což reagoval tlumeným frkáním, a – jak pro něj bylo typické – navíc jí na paži vyslal proud hlenu. To byl kompliment. Byl to výraz nefalšované lásky.

„Jen dva týdny, chlape,“ řekla mu. Ještě tak dlouho musel přetrpět s nasazeným udidlem. Přední noha se mu už určitě zhojila, už se procházel a nevykazoval žádné známky bolesti, ale zatím na něm nikdo neseděl. Nemohla se dočkat, až se k tomuhle koni vrátí. V létě plném neklidu to bylo něco, na co se mohla těšit.

Kdysi na koních jezdila na přehlídkách. Na festivalech, turnajích, bizarních montanských soutěžích krásy. Její matka tenhle svět milovala. Allison už moc ne. Kůň byl pro její matku vždy něco vedlejšího – důležité byly Allisoniny kostýmy, její vlasy, držení těla. Po chvíli vás napadalo, který tvor se tam vlastně předvádí.

Stále s Tangem mluvila, když přijela dodávka a v ní oni – šestice kluků, přesně takových, s jakými se setkávala každé léto, a jeden na útěku před zabijákem. Před ubikací, prostou chatou bez přívodu elektřiny či tekoucí vody, si z auta vynosili věci. Allison si je už během seznamování bedlivě prohlížela, nemohla si pomoci; *nesnaž se to ubádnout* byl najednou směšný pokyn.

Byl tam šestnáctiletý Drew z Vermontu. Vysoký mrzout, který chtěl být někde jinde. Patnáctiletý Raymond z Houstonu. Tmavé oči mu pořád někam tékaly, jako by neustále vyhodnocoval všechny možné hrozby. Čtrnáctiletý Connor z Ohia, který se Allison při seznamování nedíval do očí, ale na prsa a pak se začervenal, když si uvědomil, že ho při tom přistihla. Čtrnáctiletý Ty z Indiany, sice menšího vzrůstu, ale s dmoucími se svaly, které co nejméně stavěl na odiv. Patnáctiletý Jeff z Kansasu. Při představování stál za ostatními a nikomu se nepodíval do očí. Patnáctiletý Marco z Las Cruces, který se už stačil stylizovat do role třídního šaška sérií chabých vtípků o zajateckém táboře, jimiž vyloudil úsměv u patnáctiletého Bryce z Chicaga, byť to byl úsměv spíše nervózní.

Už se snažila odhadovat jejich slabé stránky. Bryce vypadal celý nesvůj a usilovně se snažil najít si kamaráda. Nebylo to nemožné. Jeff a Drew se tvářili, jako by chtěli odletět prvním letadlem, ale v Drewově výrazu se víc zračil negativní postoj. Jeff vypadal jen vyděšeně.

Nejspíš Jeff, pomyslela si a potom si uvědomila, že ji sleduje Ethan, usmála se na něj a s tichou výčitkou se otočila.

Vždyť je to jedno.

Jenže ne jí. Roztrpčovalo ji, že to nemůžou poznat, i když logika za takovým rozhodnutím byla naprosto pochopitelná.

„Pamatujete na ty krávy, co jsme viděli na cestě?“ zeptal se Ethan. „Obávaný horský krávy? Tak ty patří tady mojí manželce.“

„Jak to, že je necháváte bloumat po silnici?“ zajímalo hoča jménem Raymond. „Museli jsme na ně troubit, aby popošly.“

„Pronájem veřejných ploch je levný,“ odpověděla Allison s úsměvem. „Co na to můžu říct? Ráda šetřím.“

„Jak je sakra –“

„Pozor na jazyk,“ přerušil ho Ethan.

„Sorry. Jak je dostáváte zpátky?“

„To dělají kovbojové,“ řekla Allison.

„*To mě poser.* Opravdoví kov-“

„*Pozor na jazyk,*“ zopakoval Ethan. „Raymonde, budeme s tím mít problém?“

Raymond pokrčil rameny. Ve tváři mu pohrával slabý úsměv. Allison se na něj podívala a pomyslela si: *Ne, tohle je moc velké suverén, ten strach nemá, a ten správně kluk strach mít bude.* Všichni byli běloši kromě Marca, který byl hispánského původu. *Tohle bude nějaké velké drogové případ nebo zabití na hranici v rámci některého z těch pašeráckých syndikátů, jak se o nich občas píše v novinách,* pomyslela si Allison, a jen co jí taková myšlenka bleskla hlavou, v duchu se okřikla: *Ty rasistická děvko, tohle tě fakt napadlo? To se tady z tebe stává?*

„Kovbojové,“ řekl Raymond a zavrtěl hlavou a rozesmál se. „To si děláte srandu.“

„Běžte se ubytovat do chaty,“ řekl Ethan klukům. „Je tam šestnáct paland a vás je jenom sedm, takže najít postel by neměl být velký problém. Ve čtyři se setkáme tamhle u ohniště. Odpočínajte si, naberte síly. Užijte si matrace. Zanedlouho budete spát tam.“

Ukázal směrem k horám, kde se na pozadí oblohy rýsovaly vrcholy Pilot Peaku a Index Peaku, a hoši k nim vzhlédli. Podle jejich výrazů by si někdo mohl pomyslet, že pohlédli na zlověstné kamenné památníky na počest osobám, které už v horách zahynuly.

„To na ně jako polezem?“ zeptal se Connor.

„Ne, vole, vyvezou nás tam jezdící schody,“ opáčil Marco a jeho poznámka vyvolala salvu smíchu.

„Lézt po horách trochu budeme,“ prohlásil Ethan. „Ale ne na tyhle kolosy. Prozatím. Tak jo, běžte se ubytovat a přesně ve čtyři ať jste u ohně. Proberem všechny věci, co budete potřebovat do hor. To, co si nepřibalíte, nebudete moct použít, takže vám radím, abyste měli nastražený uši.“

Odvlekli si zavazadla do chaty. Většina z nich měla kufry nebo sportovní tašky; pár jich už bylo vyzbrojeno batohy. Tvořili malou skupinu, ale to byl záměr. Povolení a pojištění Ethano-
vi umožňovala vést bez cizí pomoci pouze osmičlenné a menší skupiny. Když se dostal nad osm, což se také někdy přihodilo, musel si zajistit dalšího instruktora.

Jakmile kluci zmizeli v chatě a venku zůstali jen oni dva, obrátil se k Allison: „Já si myslím, že je to Drew. Přízvuk mi na Novou Anglii, což má bejt jeho domov, vůbec nesedí a rozhodně se tady nechce zdržovat, ale taky ho docela zajímá, co tu děláme.“

Užasle se na něj zadívala, on se usmál a dodal: „Zlato, zvědavost je lidská. Nebudem se na to *snažit* přijít, ale buď k sobě upřímná. Zvědavost je lidská.“

Zavrtěla hlavou a povzddechla si. „Já bych to fakt ráda věděla.“

„K ničemu ti to nebude.“

„Třeba jo.“

„Nenapadá mě jak.“

Přikývla.

„Mají hodinu,“ řekl Ethan. „A byl bych rád, kdyby měli trochu prostoru. Potřebujou se začít oťukávat.“

„Myslíš jako, že máš hodinu do první rvačky?“

„Doufejme,“ odpověděl a potom ji vzal za ruku a odvedl do srubu.

Leželi ve srubu v posteli, užívali si ukořistěné hodinky, než se kluci zabydlí v chatě, a Allison nehtem jezdila po svalech na Ethanově hrudi: „Přemýšlels o tom ještě?“

„O čem?“ zeptal se a ona od něj ruku odtáhla, převalila se na záda a s pohledem upřeným na strop, tonoucí ve stínech, si povzdechla. Ethanovi okamžitě začalo chybět její teplo. Uplynula minuta a pak možná pět a nakonec Allison ticho přerušila.

„Jestli sem pro něj někdo přijde,“ řekla.

„Nepřijde.“

„Ale přemýšlels o tom?“

Odmlčel se. Nevěděl, co chce slyšet, ale rozhodl se, že jí řekne pravdu, ať ji chce slyšet nebo ne.

„Jo. A myslím, že jestli přijde, jsem na to připravenej. Ale nepřijde.“

„Když na to budeš spolíhat, moh bys přijít o hodně. Moh bys přijít o všechno.“

„Já o nic nepřijdu.“

„Ne? Co když se v horách něco semele, Ethane? Někdo po některým z těch kluků vystřelí? Pak jsi vyřízenej. Všechno, cos vybudoval, bude fuč.“

„To se nestane, Allison.“

Znovu si povzdechla, a když k ní natáhl ruku, zůstala nehybně ležet, nereagovala. V přítomí pokoje se zataženými závěsy byla vidět jen její silueta, cítil její vlasy a kůži a chtěl o tom už přestat mluvit; v létě pro sebe měli málo času a nemohli ho promarnit dohadováním.

„Můžu mu pomoci,“ dodal a ze strany jí rukou přešel po prsu a zmáčkl jí bok. „Ať je to kdokoliv z nich, můžu mu pomoci.“

Před dávnou dobou, když odešel od letectva poté, co ve všech myslitelných podnebních pásech roky působil jako instruktor technik přežití a našel domov v horách Montany, dostal nápad,

jak by chtěl dál využívat svých dovedností. Vojenské letectvo cvičilo instruktory přežití ve všech elitních divizích americké armády; pokud vám nějaký člen speciálního komanda řekl, že je instruktor přežití, znamenalo to, že prošel programem u vzdušných sil; totéž platilo pro příslušníky jednotek SEALs, totéž platilo pro všechny ostatní bez ohledu na to, z jaké a jak elitní jednotky pocházejí. Ethan si se všemi dokázal poradit, protože chápal něco, co bylo třeba pochopit. Byli to namachrovanci, mohli člověka zabít jakoukoliv známou zbraní nebo, kdyby na to přišlo, i beze zbraně; a jeho úkolem nebylo povyšovat se nad ně nebo se jim snažit vyrovnat; jeho úkolem bylo postarat se, aby se vyznali ještě v několika dalších oblastech bojových technik, známých pod mezinárodním označením SERE, kam patří přežití, ukrývání se, odolávání nátlaku a útěk. A pokud šlo o tyhle oblasti? Ethan byl jednička.

Jedna z věcí, které se při výuce těchto válečníků naučil, byla, že člověk schopný přežití disponuje speciálními dovednostmi a skoro všechny z nich se nacházejí mezi jeho ušima – jedná se o kombinaci značných poznávacích schopností a emoční kontroly. Někteří z těch nabušených týpků s tím měli problém. Jiní ne. Ale při pokusech vštípit jim tyhle poučky jej nepřestávala fascinovat myšlenka, jestli si někdo dokáže mentalitu nutnou pro přežití i vytvořit. Je nutné se s ní narodit, nosit si ji v nějakém pokrouceném vlákně DNA, anebo byste se jí mohli naučit?

Byly to věci, nad nimiž jste se mohli zamýšlet během týdnů, které jste trávili v poušti, sami pod noční oblohou posetou hvězdami tak, že vám to skoro nešlo na rozum; nebo v džungli, kde jste spali v improvizované houpací síti, která vás držela nad hmyzem, co by vám rozežral tělo; nebo v Arktidě, kde jste si stavěli pevnost z ledových kvádrů. Po letech zasvěcených technikách přežití, jejich studiu a zdokonalování došel Ethan k závěru, že jeho znalosti by mohly mít přínos i jinde než při vojenském výcviku. A tak začal pomáhat teenagerům z celých Spojených států, ať už je k němu přivedlo cokoliv, a věděl, že odvádí dobrou

práci, že pro ně něco dělá. Vykonával to nejlepší, co mohl, a netrápil se těmi, s nimiž nemohl navázat kontakt, protože navázat kontakt se všemi prostě nejde. To si musel přiznat hned ze začátku, musel se k tomu přimět a přiznat si, že někteří selžou i navzdory maximálnímu úsilí. Přesto mu ten letošní zvláštní případ nepřestával vrtat hlavou. Ať to byl kterýkoli z těch kluků, Ethan mu chtěl pomoci. A věřil, že to dokáže.

Jeho manželka vedle něj na posteli stále mlčela.

„Allison? Prosím.“

To už se k němu opět otočila a zůstala ležet na boku. Přejela mu dlaní po ruce a poté jí spočinula na jeho líci, opřela se o loket. Zadívala se mu do očí.

„Cítila bych se líp, kdybysme měli víc pomocníků,“ řekla. „Kdybys sem sehnal víc lidí, jen na těch pár týdnů. Třeba Reggieho. Ten by byl fajn.“

„Reggie je ve Virginii. Má svoje vlastní věci.“

„Tak *někoho*. Abys tam venku nebyl sám.“

„Víš, jak jsme se na tomhle dohodli. Já *musím* být sám.“

„Zítra je bereš do hor. První ráno a už s nima jdeš nahoru?“

„Takhle to bude muset letos v létě být. Není to špatný, jenom jiný. Chci si nabourat svý obvyklý vzorce chování. Pro jistotu.“

„Měl sis vyžádat ještě někoho.“

„Miluju tě,“ řekl na to.

„To zní líp než *přestávám se o tom dál bavit*. I když to teda znamená to samý.“

„Miluju tě,“ zopakoval.

Sehnula se a políbila ho, pak se mu čelem opřela o to jeho, a když mluvila, otírala se o něj rty.

„Nechám to být. Už o tom nebudu mluvit. Nepotřebuješ to a přísahám, že já zas nepotřebuju mlátit hlavou do toho kusu žuly, kterému tak rád říkáš *názor*.“

„To je dost nehezkej tón, Miss Montano.“

„Tak mi neříkej.“

„Promiň. Víím, žes byla až na druhým místě.“